

rozstrzygnięć, nawet po ich uostatecznieniu się bądź uprawomocnieniu. Kryteria i przesłanki weryfikacji takich rozstrzygnięć (ostatecznych lub prawomocnych) muszą być surowsze niż kryteria i przesłanki weryfikacji rozstrzygnięć nieostatecznych i nieprawomocnych, gdyż w przeciwnym razie zatarałaby się granica między zwyczajnym a nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, z ewidentną szkodą dla zasady stałości i pewności prawa.

Rozwiązanie procesowe umożliwiające weryfikację wadliwych rozstrzygnięć ostatecznych jest znane postępowaniu administracyjnemu – chodzi o instytucję stwierdzenia nieważności ostatecznej decyzji administracyjnej z powodu rażącego naruszenia prawa, w tym rażącego naruszenia prawa materialnego (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., art. 247 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej).

Podobnego rodzaju rozwiązanie nie jest natomiast znane postępowaniu sądowoadministracyjnemu. Jego ewentualne wprowadzenie wymagałoby poważnego rozważenia. Prawdliwość rozstrzygnięcia pod względem merytorycznym jest bowiem wartością wyższą aniżeli procesowy formalizm.

Mariusz Bogusz

JUSTICE AND A PROCEDURAL TERM IN ADMINISTRATIVE AND ADMINISTRATIVE COURTS PROCEEDINGS

Administrative proceedings and proceedings before administrative courts are based on the standards of the protection of individual rights. At the same time, they are formalized procedures. The failure of a participant of an administrative proceeding or a proceeding before an administrative court to satisfy the rigors of formal procedures (including the deadline to appeal against the decision of a public administration authority or an administrative court) can prematurely terminate the procedure and lead to results that are unfair in terms of content (although procedurally correct). The Author considers how to solve the problem of a partial conflict between procedural justice, based on formalism, and the need to ensure the appropriate substantive decision which complies with the provisions of substantive law.